

G. István László

ÉBREDEK CSAK

Virágnak nincs ilyen, ahogy húztalak
a flaszteron, nincs ilyen szirma, kibontott
nyakad bőre vérszirom, óvatosan
húztalak, hogy ne vágd tovább magad, sarkad
utat váj a sárba, víztócsák nemsokára,
kutyák szomját oltó út, ahogy húztalak
az udvaron, mondják, rossz álomra
ébredek csak, az első percben úgy ragad szemem
az ébredés héjába, mint a rossz gyümölcs,
és csak ragad tovább, hámozhatatlan ébredek,
nyár van, rongymeleg, keresem az utat
a kádba. Örülök, hogy nem vagy itt
velem, aztán örülök, hogy nem vagy, örülök,
annak örülök, hogy nem is voltál, mondom,
mire kijutok a kádba.

VÁROSOK HULLANAK

Mint a kopott fríz, szemöldököd
fogságba tartja, ami ránéz.
Sosem nézünk egymásra. Úgy
beszélünk, ahogy nappal meg éj
veti a tükör foncsorára fényét –
jobb hallgatni itt. A harag
árapálya megdolgozta szemed
körül az árkokat, a hullámverést
tehetetlenül hagyod, még el is
nyugtat az ütemes ringatózás,
ha épp nem haragból lenne nyugalmad
is. *Korán kelsz?* Dühöd csak
addig ér, ameddig nyugalmad.
Hozz majd valamit. Ömlik az arcodról
a púder, mint a vakolat, ahogy
forogsz a párnán, városok hullanak
így, ahogy egyik pillanatra
a másik pillanat.

Méhes Károly

NYÁRI HULLÁMVERÉSBEN

Mért, hogy a hullámverés zaját látnom is kell?

Lassan húzom ki a kulcsot a zárból,
a lépcsőkorlát fája egy darabon hiányzik, osonok az éjben,
évtizedes mocsári ciprusok sötétjében
ezek a hullámok mint szirének hívogatnak –

Az intézeti lámpa imbolyog, akár egy kalózhajóé,
a kis kikötő fényei opálosak, zöldek,
egy ködlő alak tűnik fel, ráismerek, az algaszakértő,
aki segít, ha interneteznem kell, de most
az óriáscöppeket hajigáló égbolt alatt,
viharkabátban felém se néz, ő is a kósza
fényeket hányó nyugtalan tavat kémleli –

Igen, mintha engem akarna a víz
nyúlkal felém és zúg hozzá egy ősi
ráolvasást, amiben benne rejlik a sorsom,
de nem úgy mint a halak horoszkópja
a színes újságokban –

Mélyről jön ez a hang és a szívnek partfala
síkosná lesz az évezredek alatt –

...És adatik néked, aki úgy szeret, mint
ahogy a nap süt az égen és a hold mered
vöröslőn a zizegő nyári éjszakában,
úgy szeret téged, mint ahogy a szél elér
mindenhová és mint én, az éltető víz
körbenyalogatlak és el nem hagylak sosem...

A kő már hűvös, a stég korlátja hűvös,
de ahogy a nedves műanyagon végigtapicskolok,
hogy a lépcsőn egyet előrelépve érzem,
amiről az ének szól, amiről a víz locspocs
hangon beszél, a szerelem hullámverését:
meleg és borzongató és egy csöppnyivel
több is, mint a végtelen –

Tokai András

IKARUS CENTENÁRIUM

*A mátyásföldi, sashalmi, szentmihályi szakiknak,
Michelberger Pál főkonstrukciónak*

Sokáig
nem értettem a mátyásföldi családi házak,
sashalmi kerítések, hátsó udvarok
legtöbbnyire már lonccal vagy bodzával benőtt
vasoszlopai, lugastetői és főképp a kerítések áttört rácsai
már szinte posztmodern eklektikáját.

Hogy a szőlősorok karóinak,
melyek négy- vagy ötcentis szögvasakból
betonkolonccal vannak a földbe ásva,
miért kell szinte minden kertben fölül kissé meghajolniuk.

Hogy honnan az a rengeteg cakkos vaslemez
az egykori csirkeólak, újabban inkább csak fészerek,
garázsok tetején, oldalán, vagy csak úgy,
a gazzal fölvert falak tövébe döntve.

És a kerítések! A sok rozsdás és
a legkülönfélébb színű átfestések álcája alatt
végre felfedeztem: hisz itt az Ikarus tágabb környékén
szinte minden a nem túl takarékos préselés után maradt
alaplemezek hulladékaiból meg mindenféle más gyári vasból
„lett házilag összehegesztve”.

Lehet, hogy nagy konstruktor volt
Michelberger, a farmotoros megalkotója,
de az igazi Ikarus-dizájn
szabadtéri kiállítása mégiscsak
itt látható Sashalmon, Mátyásföldön a vadul virágzó akácok tövében.

Most lenne százéves az Ikarus,
ahonnan ezek szerint száz éven át hordták haza
a maradék vasat azok, akik már többnyire
az Ilona-telepi temetőben nyugszanak, így nem csoda,
hogy nappal sehol sem látni ezeket a nagy dizájnereket.

Csak villámos éjszakákon sejteni,
 hogy nagy sercegéssel ők hegesztenek
 a hátsó kertben, s ha szél fúj, nagy csikorgással
 ők hajtják a görbe szögvasakból, a nagy buszok
 oldalmerevítőiből hegesztett vashintáikat.

Lehet, hogy holnap, Szentiván-nap éjjelén
 egy egész buszt összeraknak hajrában a szakik
 és azon zötyögve, markukban egy-egy sörrel robognak próbaútra
 Mátyásföld, Szentmihály és Sashalom
 újabban fekvőrendőröktől púpos útjain.

Szakács István

BEISMERŐ VALLOMÁS

Az igazság kiderítésére irányuló már-már emberfeletti erőfeszítés mind ez ideig nem hozta meg a joggal elvárható eredményt, miáltal a tudós, illetve egyházi férfiakból verbuválódott grémium csalódottságának adott hangot. Sajnálatos módon, szögezték le, nem vagy nem kellő mértékben vették tekintetbe, hogy az igazság föl kutatására indított expedíciójuk sikerének legnagyobb ellensége egy látszólag lényegtelen mellékkörülmény, melyet a legcsekélyebb figyelemre sem méltattak mindaddig, mígnem kénytelenek voltak belátni (mondhatom, gyöttrő pillanatokat éltek meg), hogy terveikkel ellentétben céljukhoz nemhogy közelebb kerültek volna, hanem mind távolabbra sodródtak tőle, szilárd talajt, melyen lábukat megvethetnék, többé nem találtak, hanem bizony a sorsnak kiszolgáltatva hanykolódtak csak tehetetlenül, nem tudván, hogy a vakszerencse hol dobja partra őket.

Ám, hoztak egyhangúlag határozatot (mondhatni némi túlzással, az utolsó utáni pillanatban), a reményt feladni semmiképpen sem lehet, sőt (s ebben ismételtelen teljes volt közöttük az összhang) azon kell fáradozniuk, hogy az előállott helyzet miatti csüggedésnek mindenáron gátat vessenek, további önmarcangolásnak tehát immáron több teret nem engedhetnek, soraikat mihamarabb rendezik, és újult erővel ismételtelen nekirugaszkodnak, s az igazságot végül, tettek hitet, igenis kiderítik.

A fentiekből egyértelműen kiviláglik, hogy roppant elszánt volt e tudós, illetve egyházi férfiakból álló társaság, így hát nem késlekedtek tovább, tüstént nekiveselkedtek, mielőtt, úgymond, megcsappanna a kezdeti lendület.

Mindennemű tétovázás nélkül bizottságokat és albizottságokat állítottak fel, megválasztották a rendes és póttagokat, kik azon melegében munkához is láttak. Hosszasan vitatták, majd lefektették az elnök- és alelnökválasztás szabályait, aztán szavaztak, ám e processzus sajnos eredményt nem hozott, ellenben hatalmi szóval pontot téve a mindinkább kilátástalanná váló vita végére, mégis összeülhetett a bizottsági és albizottsági elnökök szűk körű testülete, és legnagyobb meglepetésemre engem kiáltot-